

RENITA D'SILVA

DIEŤA VOJNY

VOJNA
JU PRIPRAVILA
O CELÚ RODINU.

STRETNE SA
EŠTE NIEKEDY
SO SYNOM?

DIEŤA
VOJNY

RENITA D'SILVA

DIEŤA
VOJNY

Original title: Renita D'Silva: THE WAR CHILD

Copyright © Renita D'Silva, 2021

First published in 2021 by Bookouture

Cover designed by Eileen Carey

Cover image of girl by Mark Owen/Arcangel

Additional images by Shutterstock

Renita D'Silva si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Barbora Al Zafari, 2022

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová
Odborná revízia indických pojmov: doc. Mgr. Dušan Deák, PhD.

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0213-1

*Venujem všetkým úžasným ženám,
ktoré formovali a usmerňovali môj život,
ktoré zvládli svoj vlastný život
a prežili ho s úsmevom – sú pre mňa vzorom:*

*mojej mame Perdite Hilde D'Silva,
ktorej láska, štedrosť a múdrosť ohromuje,
utešuje a upevňuje,*

*mojej tete Lucy Pintovej
za jej modlitby, vrúcnosť a milotu,*

*mojej prvej učiteľke Tekle Pereirovej,
ktorá si ma zobrala pod ochranné krídla
a vstúpila mi celoživotnú lásku k vzdelávaniu,*

*mojej starej mame Irene Sequeirovej
za jej neochvejnú lásku a modlitby, za nesebeckú,
milujúcu starostlivosť,*

*na pamiatku mojej milovanej babičky
Mary Rodriguesovej, ktorá mi nesmierne chýba.*

*„Sme ponorení v spánku, sme deťmi popola
a prachu, až kým nemilujeme.“*

Lev Nikolajevič Tolstoj: *Vojna a mier*

Prológ

Clara

1916, Obluda

Clare sa snívalo o strašnej vrčiacej a vreštiacej oblude. „Prestaň!“ kričala na ňu a zakrývala si uši dlaňami, no tá ju nepočúvala. „Huhú, idem si po teba!“ zavýjala.

„Clara, miláčik, zobuď sa,“ začula mamin nežný, ale naliehavý hlas. *Mama je tu. Som v bezpečí*, uvedomila si, a keď otvorila oči, ihneď rozoznala ten hluk – pískanie, hučanie –, nedokázala ho však lokalizovať. Ten hrozný sen ju celkom dezorientoval, vytlačil jej z hlavy akékoľvek racionálne myšlienky a zanechal tam len pulzujúcu bolesť z všadeprítomného teroru.

„Čo sa deje?“ spýtala sa, pociťiac metalickú príchut' strachu v ústach.

„Vzdušný nálet, láska moja.“ Mary sa na ňu upokojujúco usmiala, ale Clara zbadala, ako sa v očiach jej matky blysol strach. „Poď, miláčik, musíme ísť do krytu.“

Clara si pošúchala rozospaté oči. Mary jej medzitým natiahla kabát a otvorila vchodové dvere, aby sa mohli pridať k davu ľudí smerujúcemu do podzemného krytu. Mrazivá noc šepkala a šuchotala, ozýval sa dupot náhliacich sa nôh, vo vzduchu bolo cítiť pach zmareného spánku a pretrhnutých snov, ostrú arómu paniky, sprevádzanú prenikavým rachotom nad ich hlavami, ktorý ich prenasledoval.

Sotva však vyšli na ulicu, ozval sa ten najsilnejší zvuk, aký kedy Clara počula. Celkom ohlušená, rýchlo si utrela oči plné prachu a nemohla uveriť tomu, čo videla. Presnejšie tomu, čo

nevidela. Na ich ulici predtým stáli domy po oboch stranách – bol to pohľad, ktorý bol Clare rovnako dôverne známy ako tvár jej matky.

Zažmurkala, no ten prelud nechcel odísť. Rovno pred ňou zivala obrovská jama. Dom oproti nim cez ulicu bol preč a s ním všetci ľudia, ktorí sa ponáhľali do krytu. Ulica zostala až ohlušujúco tichá.

Zhmotnený strach sa učupil Clare na hrudi spolu so zvyškami jej sna. Tá obluda ju ťažila tak veľmi, že sotva dýchala.

No Mary ju už ťahala naspäť dovnútra domu. „Pod', miláčik, dole do pivnice. Nie je čas ísť do krytu. Bomby sú tu zjavne skôr, než sa očakávalo.“ Dotyk matkinej ruky v jej dlani bol upokojujúci. Sústredila sa naň. Bolo to jednoduchšie, než premýšľať nad desivou realitou tam vonku.

„Zepelíny,“ zamrmlala matka, schádzajúc po schodoch. Cylindrické balóny zlovestne sa vznášajúce nad nimi. „Obludy.“

Obludy. Clarin sen. Skutočný. Bol tu. Lietal jej ponad hlavu, vrhajúc tieň v temnej noci. *A čo naši susedia? Čo moja kamarátka Tess z domu oproti?* napadlo jej.

Vo vlhkej pivnici zapálila Mary petrolejovú lampu a schúľili sa s Clarou pod starý kuchynský stôl. „Tu máš,“ ozvala sa po chvíli, zavesila Clare niečo ťažké kovové na krk a nežne ju pohladila po líci. Blyštalo sa to a Clara zacítila na hrudi váhu prívesku, bez ktorého sa jej mama nepohla ani na krok, bol to dar od jej matky.

„Môj medailón svätého Krištofa. Bude ťa ochraňovať,“ povedala mama a oči jej žiarili. „Zaručí, že sa ti nič nestane, sľubujem.“

Ozvala sa ďalšia séria výbuchov. „Bude to v poriadku,“ presvedčivo dodala mama. „Nikdy nebombardujú tú istú ulicu dvakrát.“

Vtom však mrazivá temnota vybuchla v ohnivom víre farieb, chvíľu predstierajúc slávnostnú náladu, no potom tú dúhu zničil dym, dážď úlomkov a trosiek, búšenie a chvenie, až napokon Clara celkom stratila dych v nárazoch žeravého smogu.

Chvíľu mala pocit, že sa na ňu rúti celý dom a pochová ju aj s mamou vo svojich základoch. Jedinou skutočnou vecou bola matkina ruka v jej dlani a medailón svätého Krištofa, ktorý ju mal ochrániť. A potom celý jej svet sčernel.

Prvá část

India

Ťažké časy

1

Indira

1995, Klopanie na zatvorené dvere

Indira viedla zasadnutie správnej rady a práve oboznamovala jej členov s podrobnosťami smerovania ich firmy v najbližších týždňoch, keď sa ozvalo nečakané, nezvyčajné klopanie na zatvorené dvere rokovacej miestnosti. Hoci vzbudilo jej záujem, zachovala si nečitateľný výraz a ešte viac sa sústredila na Šankara, ktorý vyzeral, že každú chvíľu zaspí nad osnovami. Tie im rozdala už na začiatku stretnutia, obsahovali odhady výnosov, ktoré od firmy očakávala.

Budem ho musieť prepustiť, pomyslela si a hneď si v hlave začala premietat možnosti jeho nahradenia. Vtedy sa však ozvalo druhé, ešte naliehavejšie zaklopanie. „Ďalej!“ zavolala, pričom v hlase jej bolo cítiť podráždenie z toho nevhodného vyrušenia. Nikto, ale naozaj nikto nemal dovolené prerušovať jej zasadnutia rady. Boli posvätné a každý vo firme to vedel. O to viac ju zmatlo, keď do dverí strčila hlavu Nanditá, jej osobná asistentka. Tá by predsa mala zo všetkých najlepšie vedieť, že nechce byť rušená.

V tridsiatich troch rokoch bola Indira najmladšou a takisto jedinou ženou na poste generálneho riaditeľa firmy Telco Analytics (a pravdepodobne najmladšou a jedinou ženou na tomto poste v celej Indii). Na túto vytúženú pozíciu bola povýšená iba pred niekoľkými týždňami. Toto rozhodnutie všetkých šokovalo a rozladilo, najmä skúsených veteránov, ktorí si na to miesto už dlho

brúsili zuby. Iba Indira nebola ani šokovaná, ani rozladená. Pracovala na tom, aby dosiahla tento cieľ, odkedy hneď po ukončení stavebnej fakulty, kde bola jedným z troch dievčat, ktoré vysoko prevyšovala, nastúpila na toto miesto.

Indira si z obrnenia sa a ignorovania nezmyslov urobila vlastnú misiu – bol to jediný spôsob, ako čeliť starším mužom, ktorých v ceste za svojím povýšením preskakovala bez ohľadu na ich roky skúseností a z ich pohľadu oprávnenú, šovinistickú nadradenosť. Slúžila ako príklad a nedala sa ničím oklamať. Bola tvrdšia než ktorýkoľvek z nich.

Keď si začala raziť cestu ich bojovými šíkmami, čo bolo takmer v tej istej chvíli, ako nastúpila do Telca – osamelá žena v zástupe chlapov mieriaca na vrchol –, často musela čeliť vtipom o jej ženskosti a celkovo o ženách, no tie rýchlo odplácala narážkami na mužov a ich neschopnosť. Vedela, že ju potajomky nenávidia, ale ani trochu ju to netrápilo.

„Volajú ma drvička gulí a nemýlia sa. Tú prezývku som si zaslúžila a som na ňu hrdá. Ešte stále máte záujem?“ spýtala sa Karana, keď ju pozval na rande ani nie pätnásť minút po tom, čo sa stretli na konferencii najväčších priemyselných firiem, kde bola, ako inak, jedinou ženou.

Ani na chvíľu nezaváhal. Naopak, v jeho jagavých bronzových očiach zbadala ešte väčší obdiv. „Mám rád výzvy.“

„Len aby ste nedostali viac, než ste čakali.“

Uškrnul sa. „Mňa nevystrašíte.“

„Ale varovala som vás.“

Karan sa namiesto odpovede len schuti zasmial, jeho veselosť bola ako kocky ľadu hrkajúce v pohári, ktoré v sparný deň upokoja vyprahnuté hrdlo.

Karan... Indira pocítila bodavú bolesť pri myšlienke na manžela, na to odcudzenie, ktoré sa v poslednom čase medzi nich vkradlo a napriek enormnej vyťažnosti si nemohla ho nevšimnúť, no

netušila, ako ho preklenúť. Hoci bola mimoriadne kompetentná vo svojej práci, záležitosti srdca boli pre ňu španielskou dedinou.

„Teší ma, že som jediný, ktorý vidí aj tvoju nežnú stránku,“ šepkával jej Karan, keď ju v noci objímal, a jeho hlboký hlas, zrelý ako dobrá whisky, sa jej zdal neodolateľný.

Už si však nevedela spomenúť, kedy také niečo povedal naposledy a kedy vôbec strávili noc v jednej posteli. Arun práve prechádzal charakteristickou prítulnou fázou a Karan musel čoraz častejšie stráviť noc uňho v izbe, aby ju nerušil, keďže musela vstávať skoro ráno a vzhľadom na intenzitu a tlak jej pozície sa potrebovala dobre vyspať, aby dobila baterky.

Arun prišiel na svet práve v období, keď si Indira zobrala na plecía ešte viac zodpovednosti v práci a bola čerstvo povýšená na riaditeľku. Karan vtedy navrhol, že zostane s dieťaťom doma, pretože hoci bol jedným zo zakladajúcich partnerov startupovej spoločnosti, ktorú pomohol vytvoriť, mal omnoho flexibilnejší pracovný čas. Tento neuveriteľne progresívny prístup Indiru veľmi prekvapil. Aj keď už pochopila, že Karan nie je len taký hocijaký chlap, ešte stále čakala, že sa ešte vyfarbí, v niečom ju sklame, odhalí, že je vlastne iba jedným z ďalších šovinistov, s ktorými denne pracovala.

No Karan bol odlišný. Vždy sa k nej správal ako k rovnocennej, vždy ju akceptoval takú, aká bola. Nikdy nechcel, aby bola niekým iným, niekým menším, kto by sa vedel vtesnať do odliatku, ktorý muži navrhli pre ženy. V tomto smere bol celkom iný ako všetci muži, ktorých poznala, vrátane jej otca, ktorého každá konverzácia s ňou musela obsahovať nejaké pokarhanie alebo varovanie: „Kariéra je dobrá vec, ale nezabúdaj na svoje povinnosti manželky a matky.“

A hoci si to nikdy otvorene nepripustila, veľmi túžila po tom, aby jej otec aspoň raz v živote povedal, že je hrdý na to, čo dosiahla. Zatiaľ sa toho nedočkala.

Na druhej strane Karan vždy bol na ňu hrdý, bez ostychu, bez výhrad a za celé roky ich manželstva to nezmenil.

Naopak, bola to ona, ktorá bojovala s tým, ako zladíť nároky práce na poste generálnej riaditeľky s rolou matky a manželky (ďalšia

z vecí, ktoré si nechcela pripustiť – že na otcových pochmúrnych vyhláseniach by mohlo niečo byť) a že zo vzťahu s jediným mužom, ktorého kedy milovala, jediným, ktorý jej rozumel, staral sa o ňu, zbožňoval ju a rešpektoval ju za to, aká je, sa stáva pohroma a obeť jej kariéry.

„Madam,“ ozval sa Nanditin hlas, „mohla by som si vás na chvíľu požičať?“

Hoci jej zvyčajne pokojná osobná asistentka prestrčila cez dvere iba hlavu, Indira hneď vedela, že je znepokojená.

„Ospravedlňte ma, páni,“ obrátila sa Indira bodrým hlasom ku skupine riaditeľov, všetko starších mužov, ktorých šikovne obišla pri svojej ceste na vrchol a tak sa stala ich šéfkou. „Bude to len minútka.“

Muži zavzdychali a povystierali sa. Šankar prestal čokoľvek predstierať a klesol hlavou rovno na papiere na stole, pričom mu z úst vyšlo tiché zachrápanie.

„Nech je to čokoľvek, Nanditá, nemohlo to počkať?“ Indira nedokázala potlačiť hnev vo svojom hlase, hneď ako za sebou zavrela dvere rokovacej miestnosti a ocitla sa so svojou asistentkou sama. „Vieš, že ma nemáš...“

„Ospravedlňujem sa, madam.“ Nanditá si nervózne uhladila záhyby na svojom *sári*. „Váš manžel sa s vami snažil spojiť...“

Manžel. Indire sa divoko rozbúchalo srdce, takmer jej vyskočilo z hrudného koša. V tej chvíli už nebola generálnou riaditeľkou a úspešnou manažérkou, len ženou strachujúcou sa o svoju rodinu. Karan dobre vedel, že ju nemá vyrušovať, keď má zasadnutie rady. Ak volal, muselo to byť niečo naliehavé.

„Čo chcel?“ spýtala sa, keď si už bola istá, že sa jej upokojil hlas, hoci celé jej vnútro kričalo: *Okamžite mi to povedz!*

„Hneď máte ísť do nemocnice.“

Indira nečakala, kým Nanditá dopovie, hoci tá za ňou volala: „Madam, hovoril, že...“

„Povedz riaditeľom, že sa zídeme ešte raz neskôr.“

„Ale, madam...“

Indira už nepočúvala, nedokázala to, srdce jej búšilo, v hlave znela jediná veta: *Prosím, len nie Arun*. Rozbehla sa a Nadingin hlas za ňou slabol. Nevnímala pohľady zamestnancov, okolo ktorých prechádzala, zvedavé, šokované, prekvapené, že vidia svoju vždy chladnú, vyrovnanú šéfkku utekať niekde preč.

Druhá část

Anglicko

Stratená